

- 2) Jos kysymykseen 1 annettava vastaus on kieltävä, onko 6 artiklan 2 kohdan b alakohta (nykyinen 26 artiklan 1 kohdan b alakohta) tulkittava siten, että siinä edellytetään, että arvosetelin antamista kohdellaan palvelujen suorituksena silloin, kun työnantaja antaa työsopimuksen mukaisesti työntekijälle arvosetelin ja työntekijä käyttää arvoseteliä yksityisiin tarpeisiinsa?
- 3) Jos arvosetelin antaminen ei ole 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vastikkeellinen palvelujen suoritus eikä sitä kohdella 6 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna palvelujen suorituksena, onko 17 artiklan 2 kohtaa (nykyinen 168 artikla) tulkittava siten, että työnantaja voi sen perusteella saada takaisin työsopimuksen mukaisen arvosetelin hankkimisen ja työntekijälle antamisen yhteydessä maksamansa arvonlisäveron silloin, kun työntekijä käyttää arvosetelin yksityisiin tarpeisiin?

(¹) Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määrätymisperuste 17.5.1977 annettu kuudes neuvoston direktiivi 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1).

tarkastettavien aluksien valitsemiseksi muiden kuin kalastusalusten ja enintään 12 matkustajalle sallittujen huvialusten osalta.

Direktiivin 2000/59 11 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetään, että jos asiaa hoitava viranomais ei ole tyytyväinen tarkastuksen tulokseen, sen on varmistettava, että alus ei poistu satamasta, ennen kuin se on toimittanut aluksella syntyvän jätteen ja lastijäämänsä sataman jätteen vastaanottolaitteisiin 7 ja 10 artiklan säännösten mukaisesti.

Viron tasavalta on ilmoittanut aikeensa täydentää lainsäädäntöään saattaakseen direktiivin säännökset osaksi kansallista oikeusjärjestystä asianmukaisella tavalla. Komissiolla ei ole tietoja tällaisten muutosten tekemisestä.

(¹) EYVL L 332, s. 81.

Kanne 30.1.2009 – Euroopan yhteisöjen komissio v. Viron tasavalta

(Asia C-46/09)

(2009/C 90/18)

Oikeudenkäyntikieli: viro

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehet: E. Randvere ja K. Simonsson)

Vastaaja: Viron tasavalta

Vaatimukset

- on todettava, että Viron tasavalta ei ole noudattanut aluksella syntyvän jätteen ja lastijäämien vastaanottolaitteista satamissa 27.11.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/59/EY (¹) 11 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole saattanut kyseistä direktiiviä osaksi kansallista oikeusjärjestystä asianmukaisella tavalla
- Viron tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin 2000/59 11 artiklan 2 kohdan a alakohdasta seuraa, että Viron tasavalta on velvollinen luomaan arviointiperusteet

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Stockholms tingsrätt (Ruotsi) on esittänyt 6.2.2009 – Konkurrensverket v. TeliaSonera Sverige AB

(Asia C-52/09)

(2009/C 90/19)

Oikeudenkäyntikieli: ruotsi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Stockholms tingsrätt

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Konkurrensverket

Väliintulija: Tele2 Sverige Aktiebolag

Vastaaja: TeliaSonera Sverige AB

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Millä edellytyksin EY 82 artiklan rikkomisen voidaan katsoa perustuvan eroon, joka on niiden hintojen, joita määräävässä markkina-asemassa oleva vertikaalisesti integroitunut yritys soveltaa myydessään ADSL -jälleenmyyjätuotteita kilpailijoilleen tukkumarkkinoilla, ja niiden hintojen välillä, joita sama yritys soveltaa loppukäyttäjien markkinoilla?
- 2) Ovatko vain ne hinnat, joita määräävässä markkina-asemassa oleva yritys soveltaa loppukäyttäjisiin nähden, merkityksellisiä ensimmäistä kysymystä ratkaistaessa, vai onko tässä otettava huomioon myös hinnat, joita kilpailevat yritykset soveltavat loppukäyttäjien markkinoilla?

- 3) Vaikuttaako ensimmäiseen kysymykseen annettavaan vastaukseen se, ettei määrävässä markkina-asemassa olevalla yrityksellä ole lakisääteistä velvollisuutta toimituksiin tukku-markkinoilla, vaan se on omasta aloitteestaan päättänyt toimia tällä tavoin?
- 4) Onko edellytyksenä sille, että ensimmäisessä kysymyksessä kuvatun kaltaista menettelyä voidaan pitää väärinkäyttönä, se, että menettelyllä on kilpailua rajoittava vaikutus, ja jos näin on, millä tavoin tämä vaikutus on tarkemmin määriteltävä?
- 5) Vaikuttaako ensimmäiseen kysymykseen annettavaan vastaukseen se, kuinka vahva yrityksen määrävä markkina-asema on?
- 6) Onko edellytyksenä sille, että ensimmäisessä kysymyksessä kuvatun kaltaista menettelyä voidaan pitää väärinkäyttönä, se, että yritys, joka menettelee tällä tavoin, on määrävässä markkina-asemassa sekä tukku-markkinoilla että loppukäyttäjien markkinoilla?
- 7) Onko tavarain tai palvelun, jota määrävässä markkina-asemassa oleva yritys myy tukku-markkinoilla, oltava kilpailijoille välttämätön, jotta ensimmäisessä kysymyksessä kuvatun kaltaista menettelyä voidaan pitää väärinkäyttönä?
- 8) Vaikuttaako ensimmäiseen kysymykseen annettavaan vastaukseen se, jos kyseessä on toimitus uudelle asiakkaalle?
- 9) Onko edellytyksenä sille, että ensimmäisessä kysymyksessä kuvatun kaltaista menettelyä voidaan pitää väärinkäyttönä, että määrävässä markkina-asemassa olevan yrityksen voidaan odottaa saavan tuloja, joilla se kattaa kärsimänsä tappiot?
- 10) Vaikuttaako ensimmäiseen kysymykseen annettavaan vastaukseen se, jos kysymyksessä on tekninen muutos markkinoilla, joilla investointien tarve on suuri, esimerkiksi siltä kannalta, että markkinoille tulosta aiheutuvat kustannukset ovat kohtuullisia ja että markkinoille tulovaiheessa tuotteita on ehkä myytävä tappiollisesti?

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka House of Lords (Yhdistynyt kuningaskunta) on esittänyt 6.2.2009 – Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs v. Loyalty Management UK Limited

(Asia C-53/09)

(2009/C 90/20)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

House of Lords

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Vastaaja: Loyalty Management UK Limited

Ennakkoratkaisukysymykset

Verovelvollisena oleva yritysmarkkinoija hoitaa yritysverkoston kanta-asiakasohjelmaa, jonka perusteella yritysmarkkinoija tekee seuraavanlaisia sopimuksia:

- i) sponsoriyritysten kanssa tehtävät sopimukset, joiden perusteella sponsoriyritykset myöntävät ostohyvityspisteitä asiakkailleen (kanta-asiakkaat), jotka ostavat niiltä tavaroita tai palveluja, ja sponsoriyritykset maksavat tämän perusteella maksuja yritysmarkkinoijalle;
- ii) kanta-asiakkaiden kanssa tehtävät sopimukset, joissa on muun muassa ehto, jonka mukaan ostamalla tavaroita ja/tai palveluja sponsoriyrityksiltä kanta-asiakkaat saavat ostohyvityspisteitä, joilla ne voivat lunastaa tavaroita ja/tai palveluja ja,
- iii) yritysten (lunastuskumppanit) kanssa tehtävät sopimukset, joiden perusteella lunastuskumppanit sitoutuvat muun muassa luovuttamaan tavaroita ja/tai suorittamaan palveluja kanta-asiakkaille hintaan, joka on alempi kuin se, joka asiakkaan pitäisi muuten suorittaa tai käteismaksutta ostohyvityspisteillä lunastettaessa ja vastikkeena näistä luovutuksista ja suorituksista yritysmarkkinoija maksaa lunastuskumppanille palvelumaksun, joka vastaa kyseiseltä lunastuskumppanilta hankittujen suoritteiden yhteydessä käytettyjen hyvityspisteiden lukumäärää asianomaisella kaudella.

1) Miten on tulkittava 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY ⁽¹⁾ 14, 24 ja 73 artiklaa (aiemmin 17.5.1977 annetun neuvoston direktiivin 77/388/ETY ⁽²⁾ 5 ja 6 artikla ja 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohta) niiden maksujen osalta, jotka yritysmarkkinoija suorittaa lunastuskumppaneille?

2) Onko näitä säännöksiä tulkittava siten, että tämäntyyppisiä yritysmarkkinoijan suorittamia maksuja on pidettävä

a) vastikkeena ainoastaan niistä palveluista, jotka lunastuskumppanit suorittavat yritysmarkkinoijalle, vai

b) vastikkeena ainoastaan lunastuskumppanien kanta-asiakkaille luovuttamista tavaroista ja/tai suorittamista palveluista, vai